

**PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW
DELEGATURA W BYDGOSZCZY**

ul. Jagiellońska 34, 85-097 Bydgoszcz
tel. (052) 345-56-44, Fax (052) 345-56-17
e-mail: bydgoszcz@uokik.gov.pl

Bydgoszcz, dnia 20.03.2006 r.

Znak: RBG-61-16/05/AB

Pan Władysław Koziół
„Usługi Transportowe-Osobowe”
w Więclawicach

reprezentowany przez:
Radcę Prawnego Andrzeja Kokot
Kancelaria Prawnicza
ul. Królowej Jadwigi 23
88-100 Inowrocław

Decyzja Nr RBG 3/2006

Stosownie do art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jednolity Dz.U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080), oraz §2 ust. 3a i §6 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz.U. z 2002 r. Nr 18, poz. 172 ze zm. w Dz.U. z 2003 r. Nr 6, poz. 68), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko Panu Władysławowi Koziół prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „Usługi Transportowe-Osobowe” z siedzibą w Gniewkowie Więclawice 20/7, działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

na podstawie art. 23d ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, **stwierdza się, że:**

Władysław Koziół prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Usługi Transportowe-Osobowe” z siedzibą w Więclawicach, nie narusza obowiązku udzielania konsumentom pełnej informacji o rozkładzie jazdy stosowanym na obsługiwanej przez tego przedsiębiorcę linii nr 23 w Inowrocławiu, poprzez jego nie podawanie do wiadomości konsumentów w formie ogłoszeń wywieszanych na przystankach autobusowych,

, a tym samym, wskazana praktyka **nie narusza zbiorowych interesów konsumentów**, o których mowa w art. 23a ust. 2 w związku z art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Uzasadnienie

W dniu 18.05.2005 r. do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej „Prezesem Urzędu”) wpłynęła skarga konsumenta (dane osobowe), który złożył skargę na przewoźników linii miejskich nr 22, nr 23 i nr 26 w Inowrocławiu, którzy jego zdaniem nie zamieszczali informacji o rozkładach jazdy na przystankach autobusowych, naruszając tym samym obowiązek informacyjny względem konsumentów.

Podobnej treści skargę skierował do Prezesa Urzędu Pan (dane osobowe) pismem z dnia 24.05.2005 r. Również on zarzucił przewoźnikom linii nr 22, 23 i 26 m.in. nie zamieszczanie informacji o stosowanych rozkładach jazdy, dowolną jazdę, częste zmiany tras, wypuszczanie pasażerów pomiędzy przystankami, nie wydawanie pasażerom biletów co jego zdaniem narusza konkurencję, oraz interes konsumentów.

Wobec powyższego, postanowieniem nr RBG 76/2005 z dnia 14.06.2005 r. Prezes Urzędu wszczął postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy m.in. Pan Władysław Koziół prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Usługi Transportowe-Osobowe” w Więclawicach (zwany dalej „Uczestnikiem”, bądź „Przewoźnikiem”), naruszył ustawę z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (zwana dalej „ustawą”).

W toku postępowania wyjaśniającego, Prezes Urzędu wstępnie zweryfikował zarzuty stawiane Panu Władysławowi Koziół przez skarżących, i stwierdzając braki rozkładów jazdy na przystankach linii nr 23 (obsługiwana przez Uczestnika), postanowieniem nr RBG 118/2005 z dnia 15.09.2005 r. wszczął z urzędu postępowanie w sprawie stosowania przez Uczestnika praktyki naruszającej zbiorowy interes konsumentów, polegającej na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom pełnej informacji o rozkładzie jazdy stosowanym na obsługiwanym przez tego przedsiębiorcę linii nr 23 w Inowrocławiu, poprzez jego nie podawanie do wiadomości konsumentów w formie ogłoszeń wywieszanych na przystankach autobusowych, do czego, jako przewoźnik wykonujący przewozy regularne w transporcie drogowym, jest on zobowiązany z mocy art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t. jednolity Dz.U. z 2000 r. Nr 50, poz. 601 z późn. zmianami – zwana dalej „Prawem przewozowym”) w związku z §2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia z dnia 24 grudnia 2003 r. w sprawie treści, sposobu i terminów ogłaszania rozkładów jazdy oraz warunków ponoszenia kosztów z tym związanych (Dz.U. z 2003 r. Nr 232, poz. 2332 – zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie rozkładów jazdy”).

W toku postępowania, Prezes Urzędu przeprowadził dowód z oględzin zdjęć i filmów utrwalonych na płytach CD dostarczonych przez skarżących konsumentów. Oględziny pozwoliły ustalić, o czym mowa szerzej w dalszej części uzasadnienia, że brak rozkładów jazdy, bądź brak kompletnych (całych) rozkładów jazdy dotyczy wyłącznie kilku przystanków linii nr 23.

Ustosunkowując się do postawionego zarzutu, Uczestnik oświadczył, iż uzupełnia brakujące rozkłady jazdy w miarę potrzeb, przeważnie 2-3 razy w tygodniu, gdyż te są stale zrywane, i z tego tytułu ponosi koszty w wysokości 20-50 zł miesięcznie. Zdaniem Uczestnika, postawiony mu zarzut jest niezasadny, mimo, iż oględziny zdjęć przystanków wykazały braki rozkładów na niektórych przystankach w dniach 19.05.2005 r. i 2.08.2005 r. Uczestnik podniósł, iż przeprowadzony dowód z oględzin nie wykazał, że rozkłady te nie zostały uzupełnione w tym samym dniu lub w następnym. Uczestnik wykluczył również, że zarzucana mu praktyka ma na celu umożliwienie mu stosowania czynu nieuczciwej konkurencji wobec innych przewoźników, poprzez podjeżdżanie przed autobusy konkurentów z naruszeniem obowiązującego rozkładu jazdy.

W tym stanie rzeczy, pismem z dnia 24.11.2005 r. Prezes Urzędu zawiadomił Uczestnika o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie.

Na podstawie powyższego, Prezes Urzędu ustalił i zważył co następuje:

Zgodnie z art. 23a ustawy, „Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. (ust. 1) Za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów uważa się w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479[45] Kodeksu postępowania cywilnego, **naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji**, nieuczciwą lub wprowadzającą w błąd reklamę i inne czyny nieuczciwej konkurencji godzące w zbiorowe interesy konsumentów.”(ust. 2)

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów wymaga zatem spełnienia dwóch warunków:

1. bezprawności działania przedsiębiorcy,
2. naruszenia zbiorowego interesu konsumentów.

Jedną z praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest zgodnie z art. 23a ust. 2 naruszenie obowiązku udzielania pełnej informacji, co zarzucono Uczestnikowi w związku z podejrzeniem stosowania przez niego praktyki polegającej na nie podawaniu rozkładów jazdy do wiadomości konsumentów w formie ogłoszeń wywieszanych na przystankach autobusowych.

W tym przypadku, stwierdzenie bezprawności, o której mowa w art. 23a ust. 1 ustawy, wymaga w pierwszym rzędzie ustalenia, że na Uczestniku ciążył prawny obowiązek informacyjny względem konsumentów (pasażerów) określony przepisami szczególnymi, w tym Prawa przewozowego i rozporządzenia w sprawie rozkładów jazdy.

Zgodnie z art. 2 ust. 2 Prawa przewozowego „Przewoźnik wykonujący regularne przewozy osób jest obowiązany w szczególności podać do publicznej wiadomości rozkład jazdy środków transportowych przez zamieszczenie informacji na wszystkich dworcach i przystankach wymienionych w rozkładzie jazdy.”. Natomiast zgodnie z §2 ust. 1 rozporządzenia w sprawie rozkładów jazdy „Przewoźnik podaje, z zastrzeżeniem ust. 2, rozkład jazdy do publicznej wiadomości, w formie ogłoszeń wywieszonych na dworcach i przystankach wymienionych w tym rozkładzie jazdy oraz w punktach sprzedaży biletów, co najmniej na 7 dni przed terminem jego obowiązywania. Rozkład jazdy może być ponadto podany do publicznej wiadomości w inny sposób zwyczajowo przyjęty, w szczególności w formie książek, broszur, ulotek, na nośnikach elektronicznych lub w formie informacji telefonicznej.”.

Z powyższego wynika, że na przewoźnikach wykonujących regularne przewozy osób ciąży obowiązek udzielania konsumentom informacji m.in. o stosowanym rozkładzie jazdy, a jego realizacja wymaga w szczególności wywieszenia ogłoszeń na przystankach, oraz na dworcach i ewentualnie, przez podanie do publicznej wiadomości w inny zwyczajowo przyjęty sposób. Co istotne, ogłoszenia na przystankach nie mogą być zastępowane przez inne formy podawania rozkładów do wiadomości konsumentów, oraz powinny być uzupełniane w przypadku ich zniszczenia.

W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił, że Uczestnik jest przedsiębiorcą wykonującym regularne przewozy osób w krajowym transporcie drogowym, w oparciu o zezwolenie Prezydenta Miasta Inowrocławia Nr 15/2003 z dnia 3.12.2003 r. dotyczące linii regularnej nr 23 na terenie Miasta Inowrocławia.

Wobec powyższego, na Uczestniku spoczywał obowiązek wywieszania na przystankach linii nr 23 ogłoszeń informujących pasażerów o stosowanym przez niego rozkładzie jazdy. Fakt ten był bezsporny w toku postępowania.

Ustalenie, że Uczestnik naruszył obowiązek informacyjny, o którym mowa, wymagałoby stwierdzenia, że na przystankach obsługiwanej przez niego linii brak było

ogłoszeń o rozkładzie jazdy, bądź takie były, lecz nieaktualne. W tym celu, Prezes Urzędu oparł się na dowodzie z oględzin zdjęć przystanków utrwalonych na płytach CD dostarczonych przez Pana (dane osobowe) pismem z dnia 10.06.2005 r., oraz przez Miejskie Przedsiębiorstwo Komunikacyjne Sp. z o.o. w Inowrocławiu pismami z dnia 29.07.2005 r. i z dnia 3.08.2005 r.

Oględziny zdjęć przystanków utrwalonych na płytach CD pozwoliły dokonać następujących ustaleń:

1. płyta CD stanowiąca załącznik do pisma z dnia 10.06.2005 r. Pana (dane osobowe):
  - zdjęcia są oznaczone datą 19.05.2005 r.;
  - na płycie utrwalono zdjęcia 12 przystanków linii nr 23 (łącznie linia ta posiada 18 przystanków na trasie Marulewska-Długa-Os. Rąbin i 22 na trasie powrotnej Os. Rąbin-Długa-Marulewska, tj. razem 40 przystanków);
  - spośród zdjęć przystanków linii nr 23, rozkład jazdy widnieje na 7 przystankach, a na pozostałych 5 brak jest rozkładu, z czego, na jednym zdjęciu rozkład ten jest zerwany i nieczytelny;
2. płyta CD stanowiąca załącznik do pisma MPK Sp. z o.o. z dnia 29.07.2005 r.:
  - zawartość płyty jest tożsama z płytą jak wyżej;
3. płyta CD stanowiąca załącznik do pisma MPK Sp. z o.o. z dnia 29.07.2005 r.:
  - na płycie utrwalono zdjęcia jednego przystanku linii nr 23 (przystanek nr 65) na którym brak jest rozkładu jazdy;
  - zdjęcia są oznaczone datą 27.07.2005 r.;
4. płyta CD stanowiąca załącznik do pisma MPK Sp. z o.o. z dnia 3.08.2005 r.:
  - zdjęcia są oznaczone datą 02.08.2005 r.;
  - na płycie utrwalono zdjęcia 37 przystanków linii nr 23;
  - całkowity brak rozkładu jazdy stwierdzono na 7 przystankach;
  - na 7 przystankach rozkład jazdy jest częściowo zerwany, bądź zaklejony, z czego na 3 jest mimo wszystko czytelny, a na 4 częściowo nieczytelny;
  - niepełna informacja o rozkładzie jazdy dotyczy łącznie 11 przystanków linii nr 23, z czego 4 jedynie częściowo.

Ustosunkowując się do przeprowadzonego dowodu, Uczestnik oświadczył, że oględziny dowiodły tego, że generalnie wywieszał na przystankach ogłoszenia o rozkładzie jazdy, które jednak były niszczone, stąd częściowe braki w dniach 19.05.2005. i 2.08.2005 r. Zdaniem Uczestnika, poddane oględzinom zdjęcia nie wykazały, że nie uzupełnił on tych braków niezwłocznie po wykonaniu zdjęć.

Z powyższego wynika, że zarzut, którego istotą jest nie podawanie do wiadomości konsumentów, w formie ogłoszeń wywieszanych na przystankach autobusowych, informacji o obowiązującym rozkładzie jazdy, może być zasadny jedynie co do niewielkiej części przystanków linii nr 23. Najbardziej w tej mierze wiarygodne były zdjęcia wykonane w dniu 2.08.2005 r. gdyż obejmowały aż 37 z łącznej liczby 40 przystanków tej linii (brak zdjęć trzech przystanków Prezes Urzędu zmuszony był tłumaczyć na korzyść Uczestnika). Oznacza to, iż całkowity brak informacji o rozkładzie jazdy – w ocenianej formie – dotyczył 7 na 40 przystanków, tj. 17,5%, natomiast licząc z tymi przystankami, na których widniał częściowo zniszczony i nieczytelny rozkład jazdy (niepełny w rozumieniu art. 23a ustawy) brak dotyczył 11 na 40 przystanków Uczestnika, tj. 27,50%.

Prezes Urzędu ustalił również jako bezsporny fakt, iż Uczestnik uzupełniał okresowo zniszczone rozkłady jazdy. Poza twierdzeniem Uczestnika, dowodzi tego fakt, iż na zdjęciach przystanków, na których stwierdzono brak rozkładów jazdy w dniu 19.05.2005 r., tj. na przystankach nr 7, 17, 18 i 23, w dniu 2.08.2005 widniały rozkłady jazdy.

Bezspornym w niniejszej sprawie był fakt częstego niszczenia rozkładów jazdy na przystankach autobusowych w Inowrocławiu. Z pisma MPK Sp. z o.o. z dnia 29.07.2005 r. wynika, że są przystanki, na których rozkłady są uzupełniane nawet co 2-3 dni. Problem ten

w równym stopniu dotyczy Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego Sp. z o.o. w Inowrocławiu (przewoźnik komunalny) i przewoźników prywatnych, w tym Uczestnika. Niszczenie ogłoszeń o rozkładach jazdy jest ryzykiem działalności przewoźników, i wiąże się z nim obowiązek ich niezwłocznego uzupełniania, oraz, w razie takiej potrzeby, zabezpieczenia przed aktami wandalizmu. Staranność wykonania tego obowiązku decyduje o uznaniu praktyki przedsiębiorcy za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 23a ustawy.

W ocenie Prezesa Urzędu, Uczestnik wykonuje obowiązek ogłaszania rozkładów jazdy z należytą starannością, a stwierdzone, jedynie częściowe braki ogłoszeń, nie stanowią wystarczającej przesłanki dla uznania praktyki Uczestnika za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. W szczególności, istotnym jest, iż zdecydowana większość z przystanków Uczestnika była zaopatrzona w aktualne rozkłady jazdy, a brakujące były przez niego cyklicznie uzupełniane. W tym miejscu należy podkreślić, że Prezes Urzędu nie znalazł podstaw dla uznania za niewiarygodne twierdzeń Uczestnika o uzupełnianiu brakujących rozkładów jazdy w miarę potrzeb, przeważnie 2-3 razy w tygodniu i ponoszeniu z tego tytułu kosztów w wysokości 20-50 zł miesięcznie.

Tym samym, Prezes Urzędu nie miał podstaw dla stwierdzenia, iż Uczestnik nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 2 ust. 2 Prawa przewozowego. Niespełnienie przesłanki bezprawności czyni zbędnym ocenę warunku naruszenia zbiorowych interesów konsumentów.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w sentencji, tj. uznać, że Władysław Kozieł prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą „Usługi Transportowe-Osobowe” z siedzibą w Gniewkowie, nie stosuje praktyki polegającej na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom pełnej informacji w rozumieniu art. 23a ust. 2 ustawy.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy w związku z art. 479²⁸ §2 k.p.c. od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Odwołanie należy przesłać na adres Delegatury UOKiK w Bydgoszczy.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Andrzej Chajęcki
Dyrektor Delegatury UOKiK
w Bydgoszczy